

1987-1990 yılları parti için her alanda yükseliş dönemi oldu denilebilir.

TKEP, 1980 öncesinde ülkenin belirli bölgelerinde örgütlenmiş olmakla birlikte, Emeğin Birliği ve Birlik Yolu olarak pek tanınmış bir örgüt değildi. TKEP'in 1 Mayıs 1980'de kurulmasından kısa süre sonra 12 Eylül darbesi geldi. Parti özellikle 1980 sonrası dönemde tanındı. Bu tanınmada öncelikle merkez kadrolarının büyük bölümünü ülke içinde tutması ve üç yasa dışı yayını sürekli çıkarabilmesi önemli rol oynadı.

1990'da İstanbul'da iki örgüt var denilirdi: TKEP ve Devrimci Sol. Avrupa ülkelerindeki çalışmada da iyi bir düzey tutturmştuk. P

arti, 1991'de yol ayrımına geldi.

SSCB'nin dağılması sadece Sovyetçi örgütleri değil, herkesi derinden etkilemişti. İnsanlar gidiyordu. Moral bozukluğu o düzeydeydi ki, insanlar tartışmadan, bir şeylere karşı çıkmadan sessizce gidiyorlardı.

1990 sonrasında yaşanan iki ayrılık partiyi oldukça zayıflattı.

İlki, gerçekte ayrılık değildi. Kürdistan Komünist Emek Partisi, Kürdistan Komünist Partisi adını alarak ayrı bir yapı olmak kararını almıştı. Böyle bir hakları eskiden beri vardı ve kullandılar. İkincisi ise, İstanbul ayrılığı olarak bilinen ve TKEP-L adlı örgütün ortaya çıkmasıyla sonuçlanan ayrılıktı.

Bu arkadaşların görüşlerine hiç yakınlık duymadım. Siyasi mücadeleyi silahlı eylemlerle desteklemek konusu bana hiç inandırıcı gelmedi.

Özellikle taraftarların dağıldığı bir dönemde yaşanan bu iki ayrılık hiç iyi olmadı ve partinin yapısını oldukça zayıflattı.

1993 yılında büyük bir darbe yedik. Darbe, önceden beklediğimiz gibi, lefalden ve legalde çıkan üç yayın çevresinden başlayarak gelişmedi. Beklenmedik bir gelişme oldu. Yasadışı yayınlar eskiden teksirle çoğaltılırdı. Ek olarak Avrupa basımı için dergilerin filmleri çekilirdi. KKP'nin yayın organı artık bizim sorumluluğumuzda değildi. Birlik Yolu, yasal yayınlar nedeniyle gereksiz duruma gelmişti. Sadece arada bir Komünist yayınlanıyordu.

Baskı tekniği de gelişmişti, artık fotokopi ile çoğaltılıyordu.

Polis İstanbul'daki fotokopi makinesi satanlara şu talimatı veriyor: Şirketler dışında size tamir için gelen fotokopi makinelerini bize bildireceksiniz.

Bizim makine tamire gidiyor. Tamirci polise haber veriyor. Polis makinenin içine verici yerleştiriyor. Daha sonra vericiden duyduklarından bu makinenin gittiği yerde "birşeyler olduğu" sonucuna varıyor. Ev bulunuyor ve takip başlıyor. Sonuçta ülkeye dönmüş olan Genel Sekreterin de içinde bulunduğu merkez kadronun önemli bölümü yakalandı.

Buna rağmen çalışma devam etti. Yasal yayın da sürdü. 1994 yılında yeni bir darbe daha yedik. İlki kadar büyük değildi ama sonuçta darbeydi.

Bu sırada BSP kurulmuştu ve içinde yer alıyorduk. Parti içinde iki görüş ortaya çıktı: Partinin devamından yana olanlar ile, partinin başka örgütlerle birlik içinde varlığını sona erdirmesinden yana olanlar. Avrupa'da bulunanlar ağırlıklı ilk görüşteydi. Birliklere karşı değildik, parti mutlaka sürmelidir diye bir düşüncemiz de yoktu. Sadece başka örgütlerle birlikteliklerde daha ne olacağı belli olmadan partinin varlığına son vermesini doğru bulmuyorduk. Bu görüş doğrultusunda 1998 yılına kadar parti faaliyetimizi sürdürdük, ama bu faaliyetin Türkiye'de karşılığı olmayınca sürdürülmesinin de anlamı yoktu.

Her durumda önemli görüş ayrılıkları vardı. Reel sosyalizm deneyiminin değerlendirilmesi, örgütlenme anlayışı, küreselleşme değerlendirmesi gibi önemli konularda birbirinden oldukça farklı görüşler vardı. Sonuçta en azından eskiden ön planda olan kişiler genellikle yine devrimci hareket içinde kalmakla birlikte, farklı yerlerde politik mücadeleyi sürdürdüler. 1974 yılında THKO-MB ile başlayan bir örgütlenme en geç 1998'de sona erdi. TKEP'ten daha önce ayrılmış olan yapıların konumu ise şöyle oldu: 1981'de ayrılan Emeğin Birliği bir süre birlikteliğini sürdürdükten sonra dağıldı. KKP ve TKEP-L örgüt olarak halen varlar, ama işte öyle varlar.

Partinin Türkiye sosyalist hareketinde ayırddedici bir yeri var mıdır, başlıca özellikleri nelerdi sorularını gelecek yazıda cevaplandırırım.